

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118217695
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118217695.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu: O., spol. s r. o., so sídlom D. XA, XXX XX M. M., E.: XX XXX XXX, právne zastúpeného Advokátska kancelária SZARSZOI, s. r. o., so sídlom Bakossova 14464/3C, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 254 491 proti žalovaným: 1/ R. G., na. XX. XX. XXXX, bytom R. XXXX/XX, XXX XX M. M., právne zastúpenému JUDr. Petrom Škrabákom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 186 421, 2/ Z. poisťovňa, a. s. W. E. Group, so sídlom W. 4, XXX XX M. - V. X., E.: XX XXX XXX, právne zastúpenému Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s. r. o., so sídlom Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, v konaní o zaplatenie 13.886,64 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/10/2018-128 zo dňa 24. 08. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal titulom náhrady škody, ku ktorej došlo následkom dopravnej nehody. Žalobca svoj nárok voči žalovanému 1/ odvodzoval v zmysle ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a od žalovaného 2/ v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej v texte „zákon č. 381/2001 Z. z.“).

2. Žalobca svoj nárok uplatňoval na základe ním tvrdeného skutkového stavu, v zmysle ktorého žalovaný 1/ spôsobil dopravnú nehodu dňa 29. 04. 2016, za ktorý skutok bol uznaný vinným rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1T/90/2016 zo dňa 18. 11. 2016, keď pri uvedenej dopravnej nehode došlo k poškodeniu zdravia zamestnanca žalobcu Z. D., a to pri plnení jeho pracovných úloh, ktoré poškodenie zdravia bolo potom kvalifikované ako pracovný úraz. Zamestnanec žalobcu Z. D. bol práceneschopný od 29. 04. 2016 do 20. 04. 2017 a po skončení práceneschopnosti už nemohol vykonávať svoju doterajšiu prácu, žalobca mu nemal možnosť prideliť inú prácu. Zamestnanec žalobcu Z. D. predložil žalobcovi lekársky posudok, z ktorého vyplynulo, že nie je schopný v dôsledku pracovného úrazu vykonávať práce servisného technika, na ktorú bol zaradený. Z týchto dôvodov bol žalobca nútený dať mu dňa 22. 06. 2017 výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce a pracovný pomer skončil uplynutím výpovednej doby dňa 03. 09. 2017, pričom zamestnancovi vznikol nárok na 10-mesačné odstupné. Odstupné, vrátane odvodov, predstavovalo výdavky na strane žalobcu vo výške 12.651,41 €, ktorý nárok si uplatnil žalobca voči žalovaným ako vzniknutú škodu v príčinnej súvislosti s

dopravnou nehodou a v priebehu konania následne rozšíril žalobu aj o nárok na náhradu škody z titulu vyplateného odchodného vo výške 1.235,23 €.

3. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia po vykonanom dokazovaní konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že zo strany žalovaného 1/ došlo k porušeniu jeho povinnosti upravenej v Zákone o cestnej premávke tým, že nedal prednosť v jazde vozidlu na hlavnej ceste, za ktoré konanie bol aj uznaný vinným rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/90/2016. Spornou v konaní bola existencia príčinnej súvislosti medzi porušením jeho povinnosti a vzniknutou škodou na strane žalobcu. V prejednávanom prípade podľa okresného súdu bolo ďalej nesporné, že priamou príčinou, pre ktorú žalobca musel vyplatiť odstupné svojmu zamestnancovi bola skutočnosť, že mu dal výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce, ktorej dôvodom bola dlhodobá strata zdravotnej spôsobilosti zamestnanca bez ohľadu na príčinu tejto straty (t. j. môže sa jednať o vonkajšie vplyvy, ale aj otázku dedičnosti, prípadne dôvody na strane samotného zamestnanca). K ukončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany žalobcu danej poškodenému zamestnancovi Z. D. v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce došlo z dôvodu, že zamestnávateľ nemal možnosť ponúknuť svojmu zamestnancovi inú vodnú prácu. Okresný súd sa preto stotožnil s názorom zástupcu žalovaného 1/, že splnenie si zákonnej povinnosti upravenej v ust. § 76 ods. 3 Zákonníka práce, t. j. povinnosť vyplatiť odstupné nemôže predstavovať zároveň nárok na náhradu škody voči tretej osobe.

4. K rovnakému záveru, vzhľadom na skutkový a právny stav veci, dospel okresný súd aj vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu za vyplatené odchodné. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady za vyplatené odchodné, ktoré vyplatil svojmu zamestnancovi - poškodenému Z. D., ktorý o to požiadal na základe priznaného invalidného dôchodku rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 07. 09. 2017, ktorú sumu žalobca vyplatil svojmu zamestnancovi 13. 04. 2018, okresný súd aj v tomto prípade konštatoval, že splnenie si zákonnej povinnosti upravenej v § 76a Zákonníka práce vyplatiť odchodné za splnenia zákonných podmienok, nemôže predstavovať zároveň nárok na náhradu škody voči tretej osobe.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto okresný súd nárok žalobcu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný, nakoľko nemal za preukázanú priamu príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného 1/ a vznikom škody na strane žalobcu, ak k plneniu, ktoré žalobca považoval za škodu, došlo na základe povinnosti žalobcu vyplývajúcu pre neho z ustanovení Zákonníka práce.

6. Vo vzťahu k žalovanému 2/ si nárok žalobca odvodzoval v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z.. Okresný súd zdôraznil, že nároky v zmysle tohto zákona podľa ust. § 15 ods. 1, ktoré má žalovaný 2/ povinnosť nahradiť sú taxatívne vymedzené v § 4 ods. 2, 3 tohto zákona. Z ust. § 4 ods. 2,3 zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva, že sa nejedná o demonštratívny výpočet plnení, ktorý má hrať za poistenca žalovaný 2/ v prípade povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ale sa jedná o taxatívne vymedzené nároky. Požadovaný nárok z titulu vyplateného odstupného, ako aj odchodného zamestnávateľom poškodenému Z. D. však nemožno subsumovať pod žiaden z uvedených plnení. Navyiac okresný súd doplnil, že na daný prípad nie je možné aplikovať ani na žalobcom uvádzané závery vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci A., ktorý sa týkal náhrady nemajetkovej ujmy, a nie vecnej škody vo vzťahu k pozostalým usmrtených obetí dopravnými nehodami, čo nie je daný prípad. Okresný súd preto žalobu zamietol aj vo vzťahu k žalovanému 2/ v celom rozsahu.

7. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP.

9. Vo vzťahu k žalovanému 1/ žalobca v odvolaní namietal, že sa nestotožňuje s argumentáciou súdu, považuje ju za nesprávnu a nedostatočnú. On ako zamestnávateľ nenamieta svoje povinnosti stanovené Zákonníkom práce voči svojim zamestnancom, avšak nevidí žiaden dôvod, resp. rozpor s právnymi predpismi, prečo by si voči tretej osobe nemohol uplatňovať nárok na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ sú splnené všetky zákonné náležitosti. Trvá na tom, že v danom prípade došlo k naplneniu všetkých zákonných podmienok pre vznik jeho nároku na náhradu škody voči žalovanému 1/, nakoľko žalovaný 1/ bol riadne uznaný vinným z porušenia

predpisov o cestnej premávke, v dôsledku čoho vznikla jeho zamestnancovi ako poškodenému škoda na zdraví, v dôsledku ktorej bol povinný žalobca vyplatiť svojmu zamestnancovi 10-mesačné odstupné a odchodné, čo považuje za škodu na jeho strane. Zároveň má za to, že bola naplnená i ďalšia podmienka pre vznik zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť, ktorú preukázal tým, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k vážnemu úrazu jeho zamestnanca, a to v takom rozsahu, že sa stal dlhodobo nespôsobilý na výkon posudzovanej práce pre pracovný úraz, a preto mu bol nútený dať výpoveď a zamestnancovi vyplatiť odstupné a odchodné. V prípade, že by k dopravnej nehode nedošlo, žalobca by takúto povinnosť voči svojmu zamestnancovi nemal, a tento by aj naďalej bol v pracovnom pomere u neho. Navyiac u poškodeného išlo o dlhodobého a spoľahlivého zamestnanca, ktorý u neho pracoval od roku 2006.

10. Vo vzťahu k žalovanému 2/ zotrval žalobca na odvolacom dôvode, a to nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nakoľko okresný súd sa s jeho argumentáciou o európskej legislatíve týkajúcej sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, vrátane rozhodnutia Ústavného súdu SR vôbec nevysporiadal. Namietal, že okresný súd opomenul ústavnoprávne súvislosti integrácie Slovenskej republiky do Európskej únie a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11. 10. 2016. V tejto súvislosti zdôraznil, že poškodený znamená akúkoľvek osobu oprávnenú na náhradu, pokiaľ ide o akúkoľvek škodu spôsobenú motorovým vozidlom, a to s poukazom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16. 09. 2009. Zastáva tak názor, že predmetom poistného plnenia by mala byť náhrada akejkoľvek škody poškodeného, majetkovej alebo nemajetkovej, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou a na základe zodpovednosti za škodu je uplatniteľná voči samotnému poistenému (žalovanému 1/) napriek skutočnosti, že zákonodarca to v zákone č. 381/2001 Z. z. taxatívne nevymedzuje.

11. Na záver žalobca v odvolaní zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu považuje za nedostatočné, poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu konštatoval, že odvolanie žalobcu neobstojí po právnej stránke. Žalobca vo svojom odvolaní poukazuje, podľa neho, na porušenie jeho práva na spravodlivý proces, avšak nijako nevysvetľuje, akým spôsobom mali byť jeho procesné práva porušené, preto je jeho odvolanie nedôvodné. Ak aj žalobca v odvolaní cituje niekoľko judikátov súdov a najmä rozsudok Súdneho dvora EÚ, tieto s predmetnou kauzou nemajú po skutkovej stránke nič spoločné a uvedené rozhodnutie nemožno na predmetný spor aplikovať. Rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

13. Žalovaný 2/ k odvolaniu žalobcu v písomnom vyjadrení uviedol, že sa s odvolacími dôvodmi žalobcu nestotožňuje, nesúhlasí s nimi, pričom v prvom rade poukázal na to, že žalobca v odvolaní ani žiadnym spôsobom nevysvetlil, v čom konkrétne spočíva nesprávny procesný postup súdu, ktorým malo byť žalobcovi znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Stotožnil sa s právnymi závermi okresného súdu, v zmysle ktorých žalobca vyplatil poškodenému zamestnancovi odchodné a odstupné za splnenia zákonných podmienok predpokladaných Zákonníkom práce, preto nemožno vyplatenie odchodného a odstupného považovať za nárok, ktorý zároveň predstavuje nárok žalobcu na náhradu škody. Vyplatenie odstupného a odchodného je zákonnou povinnosťou žalobcu, ktorá mu vyplýva z príslušných ustanovení Zákonníka práce.

14. Žalovaný v uvedenom vyjadrení taktiež poukázal na ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2004 Z. z., v ktorom sú taxatívne uvedené prípady, kedy má škodca právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, ako aj prípady dávok vyplývajúcich z ust. § 4 ods. 3 tohto zákona. Z ust. § 4 ods. 2, ale ani z ust. § 4 ods. 3 zákona č. 381/2004 Z. z. mu ako poisťovateľovi nevyplýva povinnosť uhradiť náklady zamestnávateľovi - žalobcu, spojené s vyplatením odstupného, či odchodného ako poistné plnenie z povinného zmluvného poistenia vozidla škodcu. V tejto súvislosti poukázal aj na list označený ako „Oznámenie o riešení škodovej udalosti“ zo dňa 27. 09. 2017, v ktorom oznámil žalobcovi, že nie je možné poskytnúť mu refundáciu odstupného vyplateného žalobcom z povinného zmluvného poistenia, nakoľko takýto nárok žalobcu nie je možné poskytnúť zo zákona č. 381/2001 Z. z.. Všeobecne je teda možné konštatovať, že ust. § 4 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. presne vymedzuje, čo môže byť uplatneným nárokom v zmysle uvedeného

zákonného ustanovenia, pričom prezentovaný nárok žalobcu nie je možné za žiadnych okolností pod uvedené ustanovenie subsumovať. Nestotožnil sa s právnym záverom žalobcu, že zákonom č. 381/2001 Z. z. je krytá akákoľvek škoda spôsobená vozidlom, ktoré je poistené na základe zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

15. Na záver žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová/Petrik, Holingová sp. zn. C-22/12 zdôraznil, že základom tejto žaloby bola náhrada nemajetkovej ujmy, a nie náhrada vecnej škody, či jej refundácia. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje žalovaný 2/ rozhodnutie okresného súdu za vecne správne, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

16. Krajský súd ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP včas podané odvolanie žalobcu prejednal, rozhodnutie súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP preskúmal a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

17. Úvodom odvolací súd zdôrazňuje, že je viazaný v zmysle § 379 a § 380 CSP rozsahom odvolania, ako aj odvolacími dôvodmi. Žalobca prioritne v odvolaní namieta, že rozhodnutie okresného súdu je nedostatočne odôvodnené, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K základným právam strany sporu obsiahnutým v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu.

18. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne zameria len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - súd prvej inštancie, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

19. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výslovne konštatoval, že k zamietnutiu žaloby vo vzťahu k žalovanému 1/ je nielen to, že nebol naplnený zákonný predpoklad pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka pre neexistenciu priamej príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovaným 1/ a vznikom škody na strane žalobcu, ale i z dôvodu, že jeho nárok - odstupné, odchodné vyplatené poškodenému zamestnancovi nemôže predstavovať zároveň nárok na náhradu škody voči tretej osobe, ak ide o plnenie povinnosti ustanovenej Zákonníkom práce. Súčasne okresný súd dôvodne poukázal na to, že žalobu bolo nutné zamietnuť i vo vzťahu k žalovanému 2/, ak nárok žalobcu na náhradu škody v súvislosti s vyplatením odstupného a odchodného poškodenému zamestnancovi nie je možné uplatniť v súlade so zákonom č. 381/2001 Z. z., ak požadovaný nárok žalobcu z titulu vyplateného odstupného, ako aj odchodného zamestnávateľom poškodenému, nemožno subsumovať pod ust. § 4 ods. 2,3 tohto zákona. Navyiac, okresný súd výslovne poukázal i na tú skutočnosť, z akého dôvodu nepristúpil k aplikácii rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci Haasová, na ktoré žalobca poukazoval už v priebehu konania.

20. Odvolací súd preto dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia napriek tomu, že je stručné, je zároveň jasným a zrozumiteľným odôvodnením rozhodnutia vo veci samej a to tak vo vzťahu k zamietnutiu nároku proti žalovanému 1/ ako i voči žalovanému 2/. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje i rozsiahle odôvodnenie odvolania samotného žalobcu, ktorý na argumentáciu okresného súdu reagoval v odvolaní, s právnymi závermi okresného súdu polemizoval, nestotožnil sa s nimi, preto v žiadnom prípade nemožno dospieť k záveru, že v prípade odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ide o odôvodnenie nedostatočné či arbitrárne. Žalobcovi tak nebola z tohto dôvodu odňatá možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia jeho opravného prostriedku, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozhodnutia existujú dôvody, na základe ktorých je rozhodnutie založené a nemožno mať za to, že by v ňom absentovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, príp. že by jeho argumentácia bola vnútorne rozporná (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/98/2017 zo dňa 31. januára 2019).

21. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež dopĺňa, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom posúdenia okresným súdom alebo s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal, pričom treba dodať, že aj podľa judikatúry Ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, príp. sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá strana sporu (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

22. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Ďalším odvolacím dôvodom žalobcu bolo nesprávne právne posúdenie okresným súdom, ktoré malo podľa žalobcu spočívať v tom, že „nevidí žiaden dôvod, resp. rozpor s právnymi predpismi, prečo by si voči tretej osobe nemohol uplatňovať nárok na náhradu škody v zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ sú splnené všetky zákonné náležitosti“.

24. Odvolací súd však poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, a to jednak vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorý si uplatňoval voči žalovanému 1/, keď okresný súd výslovne poukázal na to, že predpokladom vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka je predovšetkým porušenie právnej povinnosti, vznik škody a priama príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a v prípade zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka i zavinenie. Okresný súd v tomto smere výslovne konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že zo strany žalovaného 1/ došlo k porušeniu jeho povinnosti upravenej v zákone o cestnej premávke tým, že nedal prednosť v jazde vozidlu na hlavnej ceste, za ktoré konanie bol aj uznaný vinným rozhodnutím Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1T/90/2016, pričom spornou bola práve existencia priamej príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného 1/ a vzniknutou škodou na strane žalobcu. Okresný súd výslovne v bode 18 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatoval, že priamou príčinou, pre ktorú žalobca musel vyplatiť odstupné a následne i odchodné svojmu zamestnancovi, nebola dopravná nehoda, ale skutočnosť, že žalobca dal svojmu zamestnancovi výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce. I keď dôvodom pre výpoveď zamestnávateľa bola dlhodobá strata zdravotnej spôsobilosti poškodeného zamestnanca žalobcu, napriek tomu bez ohľadu na príčinu tejto straty dlhodobej spôsobilosti, vznikla žalobcovi povinnosť vyplatiť nároky jeho zamestnancovi v zmysle ustanovení Zákonníka práce. Je teda zrejmé, že medzi poškodením zdravia na strane zamestnanca žalobcu, v dôsledku ktorej došlo k jeho dlhodobej strate zdravotnej spôsobilosti a škode na strane žalobcu, ktorá mala predstavovať ním vyplatené odstupné a odchodné, došlo k prerušeniu priamej príčinnej súvislosti, a to tým, že žalobca plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo Zákonníka práce.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že v právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti označuje priama väzba javov, v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi protiprávnym úkonom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť, ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamo, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

26. Je nutné doplniť, že k pristúpeniu ukončenia pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce môže však dôjsť len v prípade, ak zamestnávateľ nemá možnosť

ponúknuť zamestnancovi inú vhodnú prácu napriek tomu, že došlo k dlhodobej strate zdravotnej spôsobilosti zamestnanca. I uvedená skutočnosť, neexistencia inej vhodnej práce u žalobcu pretrhla priamu príčinnú súvislosť medzi poškodením zdravia jeho zamestnanca a vyplatením odstupného a odchodného žalobcom, nakoľko v prípade, ak by zamestnávateľ mal možnosť, tak by uvedenú inú vhodnú prácu svojmu zamestnancovi ponúkol a k ukončeniu pracovného pomeru by nedošlo. Aj z tohto dôvodu následne okresný súd poukázal na ďalšiu okolnosť a to, že aj keď uvedená situácia, teda že žalobca ako zamestnávateľ nemal možnosť poškodenému zamestnancovi ponúknuť inú vhodnú prácu, nastala, nemôže to byť na ujmu tretím osobám, pokiaľ zákonodarca sám stanovil takúto povinnosť v Zákonníku práce pre zamestnávateľa a uvedené sa vzťahuje i k nároku na odchodné, ktoré bolo taktiež zo strany žalobcu vyplatené poškodenému zamestnancovi v zmysle zákonných ustanovení Zákonníka práce, teda nie v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej došlo k poškodeniu zdravia zamestnanca žalobcu. I odvolací súd zdôrazňuje, že príčinná súvislosť je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty a vyžaduje sa, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda, aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny, pričom nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku.

27. Ako už bolo vyššie uvedené, tak okresný ako aj odvolací súd sa stotožňuje s tým, že príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného, ktorá nebola sporná a vznikom tvrdenej škody žalobcom neexistuje, táto bola narušená vyššie uvedenou výpoveďou z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce danou žalobcom poškodenému zamestnancovi, ak nemohol zamestnancovi poskytnúť inú vhodnú prácu. Navyiac, ak povinnosť žalobcu vyplatiť zamestnancovi odstupné a odchodné vyplynula z právnej úpravy Zákonníka práce bez ohľadu na to, čo spôsobilo dlhodobú práceneschopnosť zamestnanca a splnenie tejto povinnosti nemôže zároveň predstavovať nárok na náhradu škody voči tretej osobe.

28. Vo vzťahu k žalovanému 2/ okresný súd dôvodne poukázal na aplikáciu ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z., v ktorom uvedené ust. § 4 ods. 2,3 náhradu škody, ktorá by mala zodpovedať vyplatenému odstupnému či odchodnému zamestnávateľom zamestnancovi nie je obsiahnutá. V prejednávacom prípade nejde na strane žalobcu, ktoré by bola škodou na jeho zdraví a nákladmi pri usmrtení, ani o škodu vzniknutú poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, ale ani účelne vynaloženými nákladmi spojenými s právnym zastúpením pri uplatňovaní týchto nárokov a ani o náhradu ušlého zisku. Nárok žalobcu nie je možné subsumovať ani pod ust. § 4 ods. 3 tohto zákona, ak nárokom žalobcu nie sú preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, ani dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, a to tiež len v tom prípade, ak je poistený povinný ich nahradit' v zákone uvedeným subjektom. Okresný súd preto správne zdôraznil, že ide o taxatívne vymedzené nároky, ktoré je žalovaný 2/ povinný uhrádzať, avšak medzi ktorými nárok žalobcu daný nie je.

29. Vo vzťahu k aplikácii rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, a to vo veci C-22/12, na ktorý poukazoval žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní, je nutné uviesť, že predmetné rozhodnutie bolo vydané na základe žaloby, ktorej predmetom bola náhrada nemajetkovej ujmy, nie náhrada vecnej škody, či jej refundácia, preto na základe uvedeného nebolo možné uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v danej veci aplikovať. Vo veci, o ktorej rozhodoval Súdny dvor EÚ, išlo o posúdenie vnútroštátnej právnej úpravy poisťného krytia povinného zmluvného poistenia a to, či je v ňom zahrnutá aj náhrada nemajetkovej ujmy spôsobená blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode. Aj v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11. 10. 2016 Ústavný súd konštatoval, že v prejudiciálnom konaní Súdny dvor nemá právomoc vykladať vnútroštátne predpisy, ale len predpisy úniijného práva. A pokiaľ ide o aplikáciu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16. 09. 2009 odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Marshall 152/84, ktorým rozhodnutím bolo judikované, že smernica nemôže priamo zakladať práva a povinnosti jednotlivcom a ustanovení smerníc sa nemôže dovolávať jednotlivec v spore proti jednotlivcovi. Ide o stabilnú rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ.

30. Odvolací súd preto na záver konštatuje, že sa nestotožňuje s právnym záverom žalobcu, v zmysle ktorého predmetom poisťného plnenia by mala byť náhrada akejkoľvek škody poškodeného, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s poisťnou udalosťou.

31. Aj v prípade rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016, ktoré je vyššie citované, išlo o posúdenie obsahu pojmu „škoda na zdraví“, ktorá v konečnom dôsledku ako nemajetková ujma bola subsumovaná pod ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z.. Žalobca však v konaní pred súdom prvej inštancie ani v rámci odvolacieho konania nepoukázal na tú okolnosť, pod ktoré z ust. § 4 ods. 2 príp. § 4 ods. 3 tohto zákona by jeho nárok mal byť posudzovaný, a to ani na základe eurokonformného výkladu tohto zákona.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správne v zmysle § 387 CSP potvrdil.

33. Okresný súd rozhodol vecne správne i o náhrade trov konania, nakoľko dôsledne postupoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu strany v konaní. Odvolaním nebolo rozhodnutie o náhrade trov konania konkrétnymi dôvodmi napadnuté, avšak uvedené odvolací súd konštatuje, nakoľko ide o výrok závislý.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu strany v odvolacom konaní. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol úspešným žalovaným, a to žalovanému 1/ a 2/, preto odvolací súd rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovaným 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením v zmysle § 262 CSP.

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerov hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerov hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).